

Diari portanveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Política local

Els amics d'Acció Catalana no poden sufrir que FOMENT s'ocupi dels pressupostos municipals, i el que els axalta més encara, és que al seu to, adés pseudo-acadèmic, adés in temperant i despitat, nosaltres continuem convidant-los amistosament i cordialment a, què vulguin explicar-nos concretament el *per què* de moltes partides dels esmentats pressupostos.

Hem de repetir novament, i ho sentim pels lectors, que nosaltres, tant a l'Ajuntament com al periòdic, en ocupar-nos dels pressupostos parlem única i exclusivament de coses que a ells fan referència, i deixem de banda les persones i actuacions de partits que hi són aliens, com ho podem demostrar amb les ressenyes i articles que hem vingut publicant.

Això ho fem, caríssims amics, per complir un deure de lleialtat amb el poble i perquè així ens ho dicta la nostra ètica política. Amb tot, però, com dèiem en un altre article, no defugim la discussió en tots els terrenys, puix tenim la seguretat que a darrera hora no serà la nostra entitat ni els nostres homes els que patiran més, davant la vindicta pública.

Si no fos que no volem agreujar la vostra prou difícil posició, prou us diríem que tinguéssiu una mica més de cura en controlar els articles del vostre portanveu, car la setmana passada féieu una campanya baixa, insidiosa i grollera contra el partit i els homes d'Esquerra, als quals omplieu de llot, i el dimarts, amb aquella elegància inconfusible i característica dels homes d'Acció Catalana, oblidàveu el que havíeu dit, condemnàveu tota campanya de difamació, i que tingués per objecte la persecució de l'home.

Com si aquestes, diem-ne grotesques contradiccions, no fossin prou eloqüents, al dia següent d'haver vosaltres copiat un editorial vostre de l'agost darrer, publiquen un article en el qual, no s'hi veu ni la correcció, ni el respecte, ni la lleialtat que vosaltres de quant en quant prediqueu; sinó ben bé tot el contrari. Naturalment, però, que amb l'esmentat article obteniu el que us proposeu que és omplir dues co-

lumnas defensant la vostra gestió en la confecció dels pressupostos, sense concretar ni contestar a cap de les nostres objeccions ni quasi bé parlar d'elles.

Si els vostres propòsits són d'omplir columnes del periòdic i guanyar temps per tal d'aprofitar-vos de la situació actual, no tenim cap inconvenient en deixar-vos el pas expedit; però si veritablement preteneu sostenir el vostre seny constructiu, cal que ens expliqueu el per què vàreu rebaixar el pressupost de cultura, el per què dels imprevistos, perquè no heu anat a resoldre la qüestió de les obres públiques, i totes aquelles altres ob-

jeccions que us féiem en altres articles i que han quedat incontestades. I no solament el que nosaltres preguntem, sinó que faríeu obra més positiva i compliríeu millor els compromisos que teniu contrets amb el poble, si explicàveu els motius pels quals heu redactat cada un dels seus capítols.

Ens sembla que aquesta és l'única manera de justificar la vostra gestió a l'Ajuntament i no parlant de cartes de Marcellí Domingo i altres històries que res no tenen a veure amb els pressupostos.

Hem dit, però, que no defugim la lluita en cap terreny, i per tant devem dir ben alt que els nostres regidors varen sortir-se de la majoria pels motius exposats al seu degut temps, i que a l'oposició s'han comportat d'una manera cor-

recta tal com varen prometre fer-ho en separar-se, els quals, i perdoin la immodèstia els amics d'Acció Catalana, amb el seu procedir poden donar lliçons de correcció a l'articulista de "Les Circumstàncies" de dimecres últim.

Els nostres regidors, encara, quan eren a la majoria varen governar d'una manera ben discreta i encertada, la qual cosa els ha fet guanyar la simpatia de molts reusenens, cosa que molt desitjarien alguns *supers* d'Acció Catalana. I ara a l'oposició, han reprovat allò que els ha semblat malament, sense tenir en compte que amb la seva actitud, poguessin esgarrinxar la pell prima i tendra dels nostres dilectes del carrer de Sant Joan.

En el vostre darrer article, com en els altres, res no ens contesteu, però en canvi repetiu noves insídies i falsos atacs personals, volent amb ells embrutar el nostre partit, i sense cap escrúpol en voler comprovar-ne els fons de la veritat. Si ho diguéssim nosaltres tot fóra baladreja i fer obra canibalesca; dient-ho els homes d'Acció Catalana els mateixos mots i conceptes queden unigits de la més pulera correcció. El truc no pot ésser més admirable, a qui convenceran, però?

Les altres al·lusions es veu clar que l'únic motiu d'escriure-les és l'omplir unes quartilles per fer veure que contesten uns articles i justifiquen actuacions que per endavant ja saben que ni en nom de la ideologia que prediquen ni en nom de cap conveniència de la ciutat, poden justificar.

Com que la posició falsa i acomodaticia, en aquest afer, traspua a cada ratlla de tots els seus articles, criem que no val la pena que busquem noves equivocacions, en els pressupostos, per a justificar la nostra oposició, car amb el que portem analitzat n'hi ha prou perquè els nostres contraopinants perdin el seu propi control i desbarrin amb frases histèriques que res no tenen a veure amb l'assumpte que ens ocupa. Creiem, dilectes amics, que el vostre histerisme, si no es patològic, és ben simptomàtic.

L'EFICACIA DE L'ANUNCI, DEPEND DEL DIARI QUE ESCOLLIU. "FOMENT" US ASSEGURA AQUESTA EFICACIA.

ecos

FRACAS D'UNA CRÍTICA

Dins la gàbia volen uns moixons de plumatges diversos. Es un petit espectacle, però és un espectacle atraient. Hi ha moixonets diminuts de dinàmica vivacitat; hi ha una llei de cotorres disminuïdes que xerrotegen sense parar; n'hi ha que xisclen; n'hi ha que treuen unes prodigioses escales cromàtiques de la gorja inflada. Hem dit que aquestes bestioles engabiades són un atraient espectacle i ho confirmo amb evidència tota la gent que s'està parada contemplant-lo. A qualsevol hora del dia, mentre els ocells van saltant d'un branquilló a l'altre, sempre trobaran uns ingenus admiradors. No tindria res de particular que també ens aturéssim davant de la gàbia d'aquests divos holandesos de plumes desgarbades. Acabem de sortir d'una biblioteca i hem llegit, sota l'estatueta barroca d'un Amor, el "Poema de Nadal" de Josep Maria de Segarra. L'ànim és propici, doncs, a contemplar la naturalesa, mai sigui en uns petits estractes captius en unes gàbies.

Però l'amo de la botiga deu veure un espectacle molt distint del nostre. Per a ell, cada moixonet és un número, un benefici, un producte. I en pensar aquesta última paraula — "un producte" — recordem el que ja deia Goethe: la vida és un *produir-se* que tendeix a convertir-se en un *producte*. Les for-

ces confuses de la naturalesa, hom no les pot anomenar. Les intueix, les sent o les pensa, però li és impossible definir-les. Definir és cristallitzar una cosa fluida; la vida és un produir-se que no admet cap paraula.

L'home sent un terror còsmic davant de la naturalesa; sent l'anhel indomable de posseir una cosa fugissera que li escapa de la comprensió. I aleshores inventa la paraula i el número, és a dir, converteix el produir-se en un producte. Nomenar una cosa és fixar-la. Els primitius nomenen en conjur els seus déus, per lliurar-se del terror de les potències invisibles. Així nosaltres: procurem deturar la naturalesa circundant a una fixesa relativa, la més alta expressió de la qual és la matemàtica. Número, paraula, llei, volen dir coses immutables, és a dir, productes.

El produir-se, però, és etern. És tot el que no es pot reduir a números, a paraules o a lleis. És el que fuig de les rígides geometries de la definició. Jo no puc definir aquest petit, modest espectacle que veig de les pobres bestioles que saltan darrera les reixes. Si ho fes tindria un producte: seria una descripció d'història natural. I com aquests animalets brillants són els versos de Josep M.ª de Segarra. Senzills, modestos i atraients, però sense poder-ne donar una definició; com una "romanza sense paraules".

GESTUS